Unde a dispărut divinul?

„Căci de câte ori veţi mânca această pâine şi veţi bea acest pahar, moartea Domnului vestiţi până când va veni” (I Cor. 11, 26).

După comunicatul Patriarhiei BOR, *„Măsuri sanitare şi spirituale în timp de epidemie”,* din 27/2/2020, astăzi a apărut din partea Patriarhului Daniel, un *„Cuvânt pastoral pentru întărirea în credinţă şi în comuniune euharistică*”, prin care încearcă să șteargă penibilul și rătăcitorul cuvânt amar, care trădează secularizarea fără seamăn care a năpădit ca o mătrăgună otrăvitoare gândirea Patriarhiei BOR.

Ambele postări se găsesc pe siteul agenției Basilica, basilica.ro

Cuvântul care taie ca o sabie, s-a răspândit în văzduh cu puterea unui virus ucigaș, dătător nu de pneumonie, ci de îndoială nefastă în puterea credinţei, în vindecare și mântuire prin Sfânta Taină a Împărtășaniei, în puterea fără seamăn împotriva răului a Sfintelor Icoane și Moaște, în prezenţa Duhului Sfânt, anulând însăși Taina Sfântului Maslu prin care orice bolnav se poate vindeca în caz de boală și suferinţă, dupa voia Stăpânului.

„Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoţii Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Și rugăciunea credinţei va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui” (Epistola Sfântului Iacov 5, 14-15)

Dacă Arabia Saudită, anulează pelerinajul de la Mecca, de frica epidemiei, acolo unde milioane de arabi făceau anual procesiunea de Ramadan, fapt nemaiîntâlnit nici măcar în timpul epidemiei de gripă din 1918, care a ucis zeci de milioane de oameni la nivel mondial, este de înţeles.

Există o isterie globală colectivă, care se manifestă din păcate și la noi, din ce în ce mai rău.

Comunicatul Patriarhiei, ca răspuns la cuvintele aiuristice ale unui ateu, care nici măcar nu trebuia luat în seamă, a stârnit reacţii virulente. Dar la noi, ca la nimeni! Unde în lumea ortodoxă au fost nesocotite Sfintele Canoane și au fost „caterisiţi” Preoţi care au încetat canonic pomenirea ierarhului, care a

propovăduit erezia?!

Patriarhia transmite credincioșilor că *„Sfânta Împărtășanie se pregătește și se administrează totdeauna în condiții de igienă totală, iar icoanele sunt frecvent igienizate”*. În *„mod excepțional”*, Biserica spune că aceia care se tem de îmbolnăvire la împărtășanie, pot primi această sfântă taină *„într-o linguriță adusă de acasă și folosită exclusiv în acest scop, de o singură persoană”*! Pentru cei care se tem de sărutarea icoanelor, Patriarhia le transmite să sărute icoanele… de-acasă (!), unde de altfel se poate urmări și slujba televizată, dacă există simptome gripale.

Comunicatul folosește un limbaj profan, aproape profanator, cu sau fără intenție. Este o formă abruptă și lașă de auto-secularizare, prin care neliniștile artificiale ale credincioșilor, induse de panica rău intenționată, sunt întâmpinate cu argumente din registrul lumesc. Unde a dispărut divinul?

De frica corona-virusului, papistașilor li se recomandă să renunţe la gestul însemnării cu apă binecuvântată, pentru a evita atingerea aghiazmatarelor, şi să nu mai dea mâna cu ceilalţi participanţi la Sfânta Liturghie, în momentul dăruirii semnului păcii. E firesc, acolo unde este inexistent Harul!

Ereziile din Creta se instaurează treptat în viaţa Bisericii şi nimeni nu se poate opune. Totul se desfăşoară sub controlul din umbră a conducătorilor masoneriei sioniste conform programului dinainte stabilit. Nimic altceva. În rest sunt doar vorbe manipulatoare. Mâine se va reduce durata slujbelor, programul, se vor elimina catehezele, ș.a.m.d. mergându-se chiar până la închiderea unor Biserici, astăzi ca măsuri anti-epidemice, mâine din alt motiv. Ierarhii tac aşa cum ne-au obişnuit, va trece şi această mică furtună, cum vor trece toate care vor urma.

Sfântul Nicolae Cabasila descrie în mod divin caracterul unic al Împărtăşaniei astfel:

„Fără îndoială că Hristos se află în toate Tainele, El care este şi Ungerea (Mirungerea – n.n) şi Botezul şi Hrana noastră, ba este de faţă şi în cei ce iau parte la săvârşirea Sfintelor Taine împărţindu-le din darurile Sale, dar în fiecare din Taine El este de faţă în alt chip. Pe cei botezaţi îi curăţeşte de întinăciunea păcatului şi întipăreşte în ei din nou chipul Său. În cei miruiţi face mai lucrătoare puterile Duhului, a căror comoară s-a făcut trupul Său prin ungere. Când duce însă pe credincios la Sfânta Masă şi-i dă să mănânce din însuşi Trupul Lui,

Mântuitorul schimbă întru totul lăuntrul primitorului, împrumutându-i însăşi personalitatea Sa, iar noroiul care primeşte vrednicie de împărat nu mai este noroi, ci se preface în însuşi Trupul Împăratului: ceva mai fericit decât această soartă nici nu s-ar putea închipui.

De aceea, Sfânta Împărtăşanie este Taina cea mai mare, pentru că mai încolo de ea nu se mai poate merge, nici nu se mai poate adăuga ceva. Căci, de regulă, după o treaptă vine a doua, după aceasta a treia şi apoi tot aşa până la cea din urmă. După Sfânta Împărtăşanie însă nu mai este loc unde să păşeşti, de aceea trebuie să te opreşti aici şi să te gândeşti cum să faci, ca să poţi păstra până la sfârşit comoara pe care ai dobândit-o" (*Viaţa în Hristos*, IV).

Potrivit regulii apostolice transmise de Sfântul Iustin Martirul, pe la anul 150: *„Hrana aceasta se numește la noi Euharistie. Nimeni nu poate participa la ea decât numai cel ce crede că cele propovăduite de noi sunt adevărate şi care a trecut prin baia iertării păcatelor şi a renaşterii, trăind mai departe aşa cum ne-a transmis Hristos. Căci noi nu primim acestea ca pe o pâine comună și nici ca pe o băutură comună: ci, după cum prin Cuvântul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, S-a Întrupat și a avut în vederea mântuirii noastre și trup și sânge, tot astfel și hrana transformată în Euharistie prin rugăciunea cuvântului celui de la El, hrana aceasta prin care se hrănesc sângele și trupurile noastre prin schimbare, am fost învăţaţi că este atât Trupul, cât și Sângele Acelui Iisus Întrupat*" (Apologia întâia, LXVI).

Noi cei care prin mila Mângâietorului, ne-am îngrădit de erezie, doar semnalăm abaterile grave de la credinţă ale mai marilor Bisericii, conform învăţăturilor Sfinţilor Părinţi. Nu stă în puterea noastră să le schimbăm cu ceva gândirea hulitoare de cele sfinte și manipularea credincioșilor.

Cât despre clericii ascultători de poruncile mai marilor, și nu de Domnul Hristos, îi lăsăm în grija Lui.

Cel ce poartă fără durere neputinţele noastre, cu a Cărui rană toţi ne-am vindecat, să aibă nesfârșită milă de noi toţi! Amin